

Diederiks vlucht

Roman

Gilbert Keyzer

Eerste druk

© 2023 Gilbert Keyzer

Alle personages in deze roman zijn het product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval.

Diederik hield niet van openbaar optreden. De zeldzame keren dat hij voor een groep had gesproken, zoals tijdens de speech op het trouwfeest van zijn dochter Patty, haperde hij na een paar zinnen, terwijl zijn linkerbeen begon te trillen en zijn handpalmen vochtig werden.

Hij had tussen de gezichten door gestaard, slechts heel even Patty en niet haar kersverse echtgenote, noch haar moeder en tevens zijn toenmalige vriendin Nelly aangekeken. Toch was hij naar de presentatie gereden van een boekje met korte verhalen, door diverse auteurs geschreven, omdat zijn verhaal als beste door de jury was beoordeeld en daarom als eerste in dat boekje stond.

Merelandse verhalen, zo luidde de titel.

Die presentatie werd in een kerkje gehouden, dat uit een polder naast de stad Merelande oprees.

Diederik wilde graag als eerste spreken. zodat hij zo kort mogelijk in spanning zat.

Meteen nadat de organiserend beeldend kunstenaar gevraagd had, wie wilde beginnen, had hij zijn hand opgestoken en was hij, na een bemoedigend knikje van de organisator, opgestaan en tussen de bankjes vol toehoorders naar voren gelopen. Diederik tilde zijn voeten hoger dan gewoonlijk, om struikelen te vermijden.

Ik ben het beste jongetje van de klas geworden, dacht hij, opkomende duizeligheid weg zuchtend. Voor een publiek van ongeveer zestig personen, grotendeels beeldend kunstenaars en podiumartiesten, had hij zich voorgesteld, de vrouw, die naast hem kwam staan bedankt voor de illustraties, die zij bij zijn verhaal had getekend en er een alinea uit voorgelezen, zonder hulp van een microfoon.

Het trillen van zijn been had hij onder bedwang gekregen, door zich voor te stellen dat zijn lichaam als een boom in de plavuizenvloer verankerd stond. Diederik drukte zijn voeten tegen de tegels en zakte een beetje door zijn knieën. Hij zorgde ervoor, om na iedere zin op te kijken en vlak

over de hoofden van de aanwezigen heen te staren. Hij had eerst in het bijbehorende restaurant twee glazen rode wijn gedronken. Dat had hem vastheid in zijn stemgeluid en enige ontremming bezorgd. Het hoge kerkplafond zorgde ervoor, dat zijn stem enigszins galmde.

Het applaus klonk kort en krachtig.

Dat is het bijkomende voordeel als je als eerste optreedt, concludeerde Diederik. Dan zijn ze nog niet ten prooi gevallen aan verveling. De laatste spreker zal vast tegen gapende toehoorders aankijken.

De organiserende kunstenaar bedankte Diederik en de tekenares.

Nadat andere sprekers hun beurt hadden gekregen, deelde de kunstenaar exemplaren van het boekje uit.

Diederik wachtte tot bijna iedereen het kerkje had verlaten, nam een exemplaar in ontvangst, bedankte de organisator voor alles en liep naar de uitgang. Hij had, met toestemming, een bakje met visitekaartjes op een tafeltje bij de ingang neergezet. Er waren enkele kaartjes uit verdwenen.

Hij stak de rest in een jaszak.

Ik heb het goed gedaan, voor mijn doen, vond Diederik. Het hoort bij m'n vak. Ik ben een professioneel auteur, die in het openbaar kan optreden.

Wellicht dat enkelen van hen boeken van me bestellen. Als ik zo makkelijk kon praten als ik schrijf, dan zouden mijn schrijfsels veel meer gelezen worden.

Het restaurant waar hij, voorafgaand aan de presentatie, de enige gast was geweest, zat nu vol met het publiek, dat naar hem geluisterd had.

Hij overwoog om naar binnen te gaan.

En wat dan? Plompverloren ergens bij vreemden aanschuiven?

Hij schrok van die gedachte. Stel je voor dat ze daar niet van gediend waren en hem zouden negeren! Met uitzondering van de tekenares, had hij met niemand kennis gemaakt.

De organiserend kunstenaar liep achter hem langs.

'Kom je ook naar binnen, Diederik?'

Ik zou met hem mee kunnen lopen, zodat we misschien samen aan een tafeltje kunnen gaan zitten. Als er al zitplaatsen beschikbaar zijn.

Het risico is groot, dat hij helemaal niet wil gaan zitten, dat hij bij iedereen langsgaat voor een praatje.

En daar sta ik dan. Om me heen kijkend, op zoek naar oogcontact, terwijl niemand in mijn richting kijkt. Alsof ze een bedelaar op bezoek hebben gekregen, waar ze zo snel mogelijk vanaf willen. Er is, zo te zien, niet eens meer een stoeltje vrij. Nee, het is mooi geweest.

Hij had sinds enkele jaren, samen met collega Shivani, bij radio Merelande een radioprogramma over culturele gebeurtenissen in de provincie. Nooit kreeg hij tijdens uitzendingen last van nervositeit en verlegenheid. De studio was zijn terrein, zijn bastion. Nooit ontving hij hier meer dan twee gasten. Met zijn collegae kon hij het uitstekend vinden. Zelfs reportages vermochten hem uit zijn evenwicht te brengen, zolang hij niet met grote groepen geconfronteerd werd. De weinige foto's, die ooit van hem in kranten waren geplaatst, herinnerde niemand zich, zo geloofde hij.

Diederik verliet het terrein. Op weg naar zijn auto dacht hij: zestig exemplaren. De grootste oplage sinds ik met schrijven ben begonnen. En niet eens alle exemplaren waren uitgedeeld. Jammer dat er niet meer verhalen van mij in zijn opgenomen.

Twee boeken met reportages over culturele manifestaties, inclusief foto's, vijf boeken met korte verhalen en het verhaal in het boekje, dat hij in zijn binnenzak geschoven had. Met uitzondering van zijn debuut, een verhalenbundel, had hij op den duur alles in eigen beheer uitgegeven. Hiertoe maakte hij gebruik van de software van een uitgever.

Toch een heel aardig oeuvre, alles bij elkaar, prees hij zichzelf.

En over een paar maanden weer een boekje.

Peinzend reed hij de parkeerplaats af.

Talrijke verhalen leefden achter zijn ogen, elkaar ongeduldig verdringend om via zijn vingers en toetsenbord geboren te worden.

Hij had bladzijden vol plots en hoofdpersonen getikt, met de bedoeling om die ooit te gebruiken in romans.

De oplages waren uiterst bescheiden: hooguit twintig exemplaren per boek, inclusief presentexemplaren, exemplaren voor de stadsbibliotheek van Merelande en twee stuks van zijn debuut, die door zijn uitgever naar Biblion waren gestuurd.

Hij had enkele, meestal gunstige tot enthousiaste reacties van zijn lezers ontvangen. Zoveel had Diederik aan promotie bij zijn debuut uitgegeven, dat hij pas na de verkoop van honderden boeken uit de kosten zou komen. Daar kwamen nog de ontwerpkosten voor het ontwerp van zijn eigen webpagina en de vergoeding voor het onderhoud bij. Om zijn boeken tegen een concurrerende prijs op de markt te brengen, bedroeg de winstmarge tussen de twintig en dertig eurocent per exemplaar. En daar zou hij belasting over moeten betalen.

Ach, ik word tenminste gekocht en gelezen, zo troostte hij zich telkens. Mijn boekjes worden in leesclubjes besproken. In de bieb worden ze af en toe uitgeleend.

Hij had begrepen dat het radioprogrammamakers niet was toegestaan, om zendtijd voor eigen gewin te gebruiken. In zijn wekelijkse column in stadskrant de Merelander durfde hij voor zijn publicaties geen reclame te maken. Hij stuurde de redactie persberichten, die telkens genegeerd werden. Aan zijn collegae had hij een paar keer presentexemplaren cadeau gedaan. Nooit had hij er een reactie op ontvangen.

Nadat een collega met ontslag was gegaan, ruimde Diederik het bureau op en vond zijn boekje onder in een lade.

Al schreef ik een enkele roman, dat zou ik al geweldig vinden. Een die een kaskraker wordt. Hoe zou het zijn om beroemd te zijn? Waarschijnlijk valt het tegen. Mensen zijn roofzuchtig van aard. Ze willen dan allemaal een stukje van je. Is het mogelijk, om een boek te publiceren, dat een bestseller wordt, zonder zelf teveel aandacht te krijgen?

Zo was Salinger. Die trok zich al snel uit het openbare leven terug, na publicatie van zijn meesterwerk: *The catcher in the rye*. Zo zou ik ook willen zijn. Als ik al een meesterwerk zou schrijven en het zou bekend worden, terugtrekken kan ik me nog niet veroorloven. Pas nadat er tienduizenden van worden verkocht.

Diederik was enkele weken geleden met een kortverhaal begonnen, dat al snel zichzelf leek te schrijven. Het bevatte ruim negenduizend woorden, lang niet genoeg om een novelle te worden, laat staan een roman.

Zwerver met een huis, zo luidde de titel.

Misschien moet ik zwervers interviewen, overwoog Diederik. Er leven er genoeg in Merelande.

Halverwege de reis huiswaarts verscheen een oranje benzinepompje naast de snelheidsmeter.

Enkele kilometers later verliet Diederik de snelweg en bezocht een benzinestation. Hij tankte en rekende af. Na het verlaten van het gebouwtje, kwam een man de hoek om stormen, die met volle snelheid tegen Diederik aanliep.

Beiden verloren hun evenwicht.

Diederik, die op zijn rug terecht kwam en hierbij licht geblesseerd raakte, ving in een reflex een handtasje op, waarvan hij onmiddellijk begreep dat dit geroofd moest zijn.

De man kwam overeind en probeerde het uit zijn handen te trekken.

Diederik hield het met beide handen stevig aan het draagriempje vast.

Een vrouw kwam schreeuwend dezelfde hoek om, zich onhandig voortbewegend op pumps.

De dief liet het tasje los, ging ervandoor en stapte in een auto. Met gierende banden scheurde hij ervandoor.

Diederik raapte zijn bril op en kroop beduusd overeind. Hij had zijn schouder bezeerd en wreef eroverheen.

De vrouw struikelde. Ze viel voorover en kwam tegen Diederik aan, die hierdoor bijna opnieuw onderuit ging. Opnieuw verloor hij zijn bril. Hij ving haar op en drukte haar het tasje in handen.

‘Dat zal denk ik uw tasje wel wezen.’

Hijgend nam ze het aan.

‘Heel erg bedankt’, sprak ze, nadat ze op adem gekomen was. ‘Ik wist niet wat me overkwam! Die smerige rotzak!’

Hij vond zijn bril en zette die op. De wereld werd weer helder.

Hij keek de vrouw in het gelaat.

Haar ogen stonden groot van woede. Haar neusvleugels trilden.

Een man in rode werkkleding kwam naar buiten.

Hij beweerde dat de botsing met Diederik door een camera was opgenomen.

‘En het kenteken?’ vroeg Diederik.

‘Staat er ook op. We bellen de politie.’

De vrouw rommelde in haar handtasje.

‘Ik ben m’n autosleutel kwijt!’

‘Ik help u wel zoeken’, bood Diederik aan. Hij vond haar aantrekkelijk.

Ze had donkerblauwe ogen, onder wenkbrauwboogjes als portaaltes. Haar stem klonk melodieus, als van iemand die vaak zong. Ze droeg een korte jurk. Diederik keek naar haar pumps.

Als ze die had uitgeschopt, had ze die ploert in kunnen halen. En dan met een van die hakken op zijn kop timmeren.

Als het een kerel zou zijn geweest, had ik waarschijnlijk niet aangeboden om te helpen. Hoe komt dat? Omdat je onbewust rekening houdt met een kans op...Wat zou ze van mij vinden?

Onder gedempte binnenverlichting zie ik er niet eens zo slecht uit. Als ik mijn adem in hou, of achterover leun, verdwijnt het grootste deel van m’n buikje. Er zijn heel wat vrouwen, die op oudere mannen vallen.

De medewerker beloofde de politie te bellen en keerde naar het gebouw terug.

De vrouw was op adem gekomen en keek hem glimlachend aan.

‘Je bent een schat.’

‘Ik betwijfel het. In ieder geval ben ik Diederik.’

Hij stak een hand uit. Tot zijn verbazing werd die genegeerd en ontving hij een korte omhelzing.

Diederik en de vrouw, die zich als Annemieke Dufeu voorstelde, (Anne voor vrienden) liepen naar haar cabrio.

Ben ik nu al een vriend voor haar? Dit moet wel een rijke tante wezen, dacht Diederik, merk en model aanschouwend.

Ze zochten de omgeving ervan af en keken onder de auto. Nergens een sleutel te vinden.

‘Ik wou net instappen, toen ie me te grazen nam.’

‘Misschien heb je hem van schrik in die rioolput laten vallen. Hier vlak bij je auto.’

Diederik wees naar de put.

‘Ik herinner me dat ik m’n sleutel in m’n hand had, toen die vent op me afkwam. Het ging allemaal zo belachelijk snel!’

Diederik hurkte naast de put. Hij zag iets glinsteren.

Tevergeefs probeerden ze gezamenlijk het rioolputdeksel te lichten.

Diederik bezocht het tankstation opnieuw en vroeg de man in het rood om hulp.

Hij kon niets voor ze betekenen. Rioolputten vielen volgens hem onder Rijkswaterstaat.

Diederik haalde een moersleutel uit zijn auto en probeerde tevergeefs het deksel los te wrikken.

Annemieke keek hem wanhopig aan.

‘Ik moet over driekwartier in de studio zijn voor de opname van m’n kookprogramma!’

‘Waar is dat? In Hilversum?’

‘Ja, in het mediapark.’

‘Waar woon je?’

‘In Laren.’

‘Als ik je nou eerst naar je huis breng, dan kun je je reservesleutel ophalen. En rij ik je daarna naar de studio.’

Ze keek hem aarzelend aan.

‘Ik ben niets van plan. Ik wil je helpen, zonder bijbedoelingen. Het enige dat ik in mijn rijke leven ooit heb verkracht, zijn etudes tijdens pianolessen.’

‘Als je dat zou willen doen...’

Ze liepen naar zijn auto. Hij hield het portier voor haar open.

‘Ik kan vragen of een van de medewerkers van de studio me morgen naar het benzinstation rijdt. En ik betaal je natuurlijk voor de benzine.’

‘Dat hoeft niet.’

‘Liep die schoft tegen je aan?’

‘Ik heb hem gevloerd met een oude gevechtstechniek, waarbij ik struikelde over een scheefstaande stoeptegels.’

‘Je bent dus vechtsporter. Zou je niet zeggen, als ik je zo zie.’

‘Ik ben meester in Machi Koro. Het is niet zozeer een vechtsport, als wel een verdedigingskunst.’

Hij keek haar niet aan en merkte, dat ze hem observeerde, met onzekerheid en nieuwsgierigheid.

Als ik haar aanbied om haar morgen naar dat benzinstation te rijden, zal ze dat overdreven vinden en er iets achter zoeken. Vrouwen zoeken tegenwoordig overal iets achter. Hoe komt dat? Door het gedrag van mannen. Vrouwen hebben meestal gelijk. Toch denk ik, dat ze soms te ver doorslaan. Hoe zou een man tegenwoordig een vriendin kunnen krijgen? Er mag bijna niets meer. Zelfs te lang kijken naar een fraaie vrouw, of per ongeluk tegen iemand aanlopen kan je al in de problemen brengen.

Nelly heb ik gekregen door haar in een kroeg een zoen op haar mond te geven, midden in een gesprek, alsof ik haar woorden binnen wilde houden. De enige keer, dat ik me als volwassene tegenover een vrouw spontaan gedragen heb.

Als je dat vandaag de dag probeert, word je jaren later wegens aanranding aangeklaagd door het zwaar getraumatiseerde slachtoffer.

Het beste lijkt me, dat een man een door hem begeerde vrouw een bericht stuurt, waarin hij mededeelt dat hij een zekere belangstelling voor haar heeft ontwikkeld. Inclusief pasfoto, levensbeschrijving, verklaring omtrent gedrag, een hersenscan, een medisch attest, recente testen op soa en een door een accountant ondertekende verklaring omtrent zijn financiële positie. Indien het bovenstaande en het portret u bevallen...

Nee, onmogelijk om dat als grap bij haar uit te proberen. Hoe moet ik ongemerkt achter haar adres komen? Ach, Je brengt haar toch naar huis, sufferd! En dan?

Annemieke belde. Ze verzocht iemand om de reservesleutel van haar auto op te zoeken.

Diederik keek opzij. Ze had een wipneus en een donkerblond ponykapsel.

Een heel andere vrouw dan Nelly.

Annemieke verbrak de verbinding.

‘Waar woon je?’

‘In Merelande.’

‘Aha.’

‘Ik ben blij dat je zo enthousiast reageert.’

‘Ik ben er nog nooit geweest.’

‘Bijna iedereen aan wie ik vertel dat ik in Merelande woon, kijkt me aan alsof ze denken: wat een sukkel, om in zo’n poldergehucht te wonen.’

‘Ik niet hoor. Ik ken niemand die in Merelande woont.’

Diederik hanteerde normaliter een rustige rijstijl. Met haar naast zich reed hij behoorlijk sportiever. Uitslover, schold hij zichzelf uit.

‘Je zal me misschien wel eens op televisie gezien hebben. Koken met Annemieke, heet mijn programma.’

‘Ik kijk zelden publieke omroepen. Merelande TV kijk ik wel, omdat ik daar soms programma’s voor maak.’

‘Wat doe je dan verder ’s avonds?’

‘Ik schrijf verhalen. En ik lees het nieuws, om m’n radioprogramma’s voor te bereiden.’

‘Wat interessant. En dan ook nog...hoe noemde je dat ook alweer?’

‘Machi Koro. Een van de plichten van beoefenaars van deze kunst is het beschermen van vrouwen, kinderen en gebrekkigen.’

Ze zegt dat ze het interessant vindt, dat ik schrijf. Een routineantwoord. Een antwoord waarmee ze het tegenovergestelde bedoeld. Het interesseert haar geen pest. Zoals zovelen, dacht Diederik een beetje treurig.

Er wordt meer geschreven dan ooit en minder gelezen dan ooit. Hoe is dat mogelijk?

Hij keek opzij, naar haar dijen.

‘Bij de volgende afslag moeten we eraf.’

Zij verlieten de snelweg.

‘Ik heb twee boeken geschreven.’

‘Kookboeken ongetwijfeld.’

Zij knikte.

‘Dan zijn we collega’s.’

‘Het was heel leuk om te doen. Een vriendin van me heeft de foto’s gemaakt. Allemaal in mijn eigen keuken.’

‘Verkopen ze een beetje?’

‘Gaaf wel. Van het eerste boek zijn, geloof ik, tot nu toe zestienduizend exemplaren verkocht. M’n tweede moet qua verkoop nog een beetje op gang komen. Daar heb ik er bijna negenduizend van verkocht.’

‘Dat zijn er heel wat. Misschien moet ik er een kopen. Ik kan absoluut niet koken.’

‘Dat zou ik leuk vinden. M’n recepten zijn niet moeilijk. En jouw boeken? Verkopen die een beetje?’

Diederik glimlachte.

‘Een heel klein beetje.’

Hij herinnerde zich dat er, volgens de website van het bedrijf, waarvan hij de software gebruikte om zijn uitgaves te produceren, van zijn nieuwste boek in zes weken tijd zeven exemplaren waren verkocht.

Annemieke woonde in een bunkerachtige villa.

‘Ben zo terug.’

Ze liet het portier openstaan en haastte zich naar binnen.

Diederik keek naar haar derrière, stapte uit en bekeek de woning, die werd omringd door rododendrons en naaldegewassen.

De grond tussen dennenstammen was bedekt met lichtbruine naalden.

Zonlicht werd er tot vlekken verstrooid.

Tussen de stammen door, kon hij in de verte een andere villa onderscheiden.

Zo wonen de rijken. Als je gezicht regelmatig op de televisie te zien is, verdien je denk ik tonnen per jaar, of zelfs miljoenen, vermoedde hij. En als je reclameproducten laat zien, zal daar ongetwijfeld flink wat bijkomen. Zou ze me misschien in een televisieshow kunnen krijgen?

Een meisje van een jaar of elf verscheen voor een raam. Ze leek op Annemieke en lachte en zwaaide naar hem.

Diederik zwaaide terug. Naast het meisje werd een vrouw met grijs haar in een knot zichtbaar, die hem wantrouwend bekeek en met het kind uit het zicht verdween.

Waar blijft dat mens nou toch?

Hij ging achter het stuur zitten.

Annemieke kwam naar buiten en stapte in.

‘Nergens te vinden.’

Diederik startte en reed bij de villa vandaan.

‘Bel je dealer.’

‘Heb ik gedaan. Ik word morgen opgehaald.’

‘Ik heb je dochter gezien. En een vrouw.’

Annemieke glimlachte.

‘Bonnie en Moertje. Zij is Bonnies nanny.

Als men koken als kunst beschouwd, zou ik haar voor m’n radioprogramma kunnen uitnodigen, overwoog Diederik.

Zij lachte schel. ‘Mammie! riep m’n dochter. Er staat een zwerverman naar ons te kijken! Moertje had bijna de politie gebeld.’

‘Mooi is dat. Ik zie er dus uit als een zwerver.’

‘Hoe zal ik het zeggen. Je kleding is behoorlijk vintage, om het zo te noemen. Ik hoop dat ik je niet beledigd heb.’

Onzeker keek ze hem aan.

‘Ik draag inderdaad ouwe troep. Dat geeft toch niks? Het gaat regelmatig in de was. Ik vind kleren kopen heel moeilijk. Soms sta ik mijn dochter toe om me erbij te helpen.’

‘Gaat ze met je uit winkelen?’

‘Nee, alles gaat via webwinkels. En dan krijg je allerlei dozen thuisbezorgd. En dan past de helft weer niet en moet je de boel weer inpakken, wat nooit goed lukt en een of ander vaag, een agentschap voerend winkeltje opzoeken om het weer terug te sturen.’

‘Dan kan je toch beter uit winkelen gaan?’

‘Dat is nog gruwelijker. Eindeloos gezoek en geslenter. Gestuntel in pashokjes. De laatste keer stond ik in mijn onderbroek en werden de gordijntjes door een of ander rotjongetje opzijgeschoven. Mijn dochter floot. Ik moest met slecht zittende rommel aan voor haar paraderen. Publiek dat je aangaapt en uitlacht. Bemoeizuchtige verkoper erbij, die je in je kruis gluurt en verklaart dat het wel wat aan de strakke kant zit.

Annemieke schoot in de lach.

‘Ik hou van mijn kleding. Ik heb een hekel aan veranderingen. Wat ik

draag is in ieder geval schoon. Oud en schoon. Zo hoort een eenvoudig letterarbeider als ik gekleed te gaan. Ik ben een schone zwerver met een huis.'

Annemieke keek geringschattend naar zijn trainingsbroek en zijn oude, beige zomerjasje, waarvan de mouwen rafelden.'

'Hoe heet je dochter?'

'Patty.'

'En je vrouw?'

'Nelly. We zijn al enkele jaren uit elkaar.'

'Het spijt me voor je. Wat ging er mis?'

'Het ging op zich best goed. We zijn elkaar een beetje uit het oog verloren, denk ik. Dat risico loop je, als je samenwoont. We deden te weinig samen. En toen ontmoette ze iemand.'

'Waren jullie getrouwd?'

'Nee. En ook geen samenlevingscontract of een partnerovereenkomst of zoiets dergelijks. Het was allemaal voorbij voordat ik het wist.'

'Dan moet er toch wel iets aan de hand geweest zijn tussen jullie.'

'We zijn zonder geschreeuw of slaande deuren uit elkaar gegaan. Ik heb haar weggestuurd. Ze bleek een vrijster te hebben. Ik heb haar één keer ontmoet. Toen Nelly haar spullen op kwam halen. Ze heet Therese. Een aardige vrouw. Ik heb geprobeerd om Nelly met haar te bedriegen. Helaas niet gelukt.'

'Dat laatste geloof ik niet. Zijn jullie wel vrienden gebleven?'

'Ik zou het geen vriendschap kunnen noemen. Ik heb haar sindsdien niet meer ontmoet. Nelly's ouders hebben een camping in Zeeland. Daar zijn ze naartoe gegaan.'

Ze heeft haar best gedaan voor onze relatie, dacht Diederik in een vlaag van schrijnende melancholie. Ze wilde voortdurend over ons praten. Alles uit analyseren. Ze is een perfectionist. Hoe meer ik zweeg, hoe meer zij sprak. Het was voornamelijk mijn schuld. Mijn zwijgzaamheid moet gekmakend geweest zijn. Ze is er misschien lesbisch of biseksueel door geworden.

Het verheugde hem, dat Annemieke er niet over doorging.

De rest van de rit klonk niets meer dan het geronk van de motor, het gesuis van de wind en af en toe het geklik van de richtingaanwijzer.

Ongeveer een half uur voor de aanvang van de opnames parkeerde hij voor de studiogebouwen.

‘Heb je visitekaartjes?’

Diederik viste er een uit zijn portefeuille.

‘Super bedankt voor alles!’ Hij kreeg een zoen op zijn wang. Voor hij het wist, was ze verdwenen.

Een ontmoeting, onvoldoende voor een roman. Niet eens genoeg voor een kortverhaal. Een van de duizenden personen, die je ontmoet en daarna nooit meer ziet. Waarom maken we zoiets mee? Wat zou er gebeurd zijn zonder dat die dief tegen me aan gelopen was? Een uitgestelde televisieopname. Meer niet.

Diederik nam zich voor om naar haar programma’s te kijken. In rustig tempo reed hij huiswaarts. Enigszins verliefd, zo duidde hij zijn gemoedstoestand.

Toch was het hem nooit gelukt om het begrip verliefdheid naar tevredenheid te omschrijven. Wederzijdse betovering, schoot hem te binnen. Of op zijn minst enkelzijdige betovering. Die overgaat, als een schuldige ziekte, met levensgrote kans op complicaties.

Die moet ik onthouden. Het is de natuur. Sommige dieren worden ook verliefd. Papegaaien en zwanen bijvoorbeeld. Die komen nooit meer van elkaar af. Als zo’n dier doodgaat, zou de ander dan op zoek gaan naar een nieuwe partner? Annemieke is een onbereikbare vogel voor me. Die heeft ongetwijfeld een of andere rijke vrijer. Een vent met een tandpastaglimlach en een abonnement op een zonnebank. Hij draagt witte pakken, laat zich manicuren en heeft een jacht. En al zou ze vrijgezel zijn. Ik moet haar vergeten. Ze is me te hoog gegrepen. Ze komt uit een wereld, die de mijne niet is. Hoe ziet mijn wereld eruit? Die ligt toch wel grotendeels binnen de bebouwde kom. De pest is, dat ik nooit iemand vergeet, met dat enorme geheugen van me. Zo eist iedere ontmoeting een blijvende plek in mijn brein.

Hij parkeerde bij zijn rijtjeshuis.

Die avond zocht hij op websites naar kleding, zonder dat hij zich ertoe brengen kon iets te bestellen.

Annemiekes programma was op geen enkele zender te zien.

Diederik zocht al hetgeen hij over haar kon vinden op internet, zonder veel wijzer te worden.

2

Hoe ouder Diederik werd, hoe vaker oudere herinneringen hem voor ogen kwamen. Stemmen en opmerkingen vaker dan beelden.

Zijn eerste kortverhaal, geschreven op tienjarige leeftijd: een ridder redt een jonkvrouw en vraagt haar ten huwelijk. Ze blijkt al getrouwd te zijn. Toch beginnen ze elkaar te zoenen, waarop de echtgenoot hen betrapt en er een zwaardduel ontstaat, waarna beiden dodelijk verwond ter aarde storten.

Zij troost eerst haar man. Als die overleden is, krijgt haar minnaar een laatste zoen van haar.

Diederiks vader vond het schriftje, waarin Diederik in schoonschrift geschreven had. Hij las het verhaal en liep er hoon lachend mee naar Diederiks moeder.

‘Moet je nou toch eens horen!’

Hij herinnerde zich niet meer hoe zijn moeder had gereageerd.

Hoofdschuddend had zijn vader hem zijn schriftje teruggegeven.

Nooit bedacht hij als kind sindsdien een verhaal. Opstelopdrachten volbracht hij met uit de krant opgediepte en vervormde anekdotes. Het meeste van hetgeen hij verzon onthield hij. In Nederlands was hij jarenlang de beste van de klas.

De erfenis van zijn ouders had hij gebruikt om zijn huis af te betalen. Het onderhoud voerde hij grotendeels zelf uit. Zijn levensonderhoud had hij geminimaliseerd. Hij kon zelfs iedere maand wat sparen. Met een bescheiden, variabel inkomen, zou hij bij verlies ervan een hele tijd vooruit kunnen.

Diederik Douma. Radioprogrammamaker, rapportagemaker, columnist, verhalenschrijver, stond op zijn visitekaartjes.

Eronder de afbeeldingen van een radio, een kroontjespen en een inktpot.

Telkens als hij een boek uitgaf, kocht Patty een exemplaar. Soms gaf ze een van haar vaders boeken cadeau aan vrienden en schoonfamilieleden.

Diederiks ouders waren overleden, ruim voordat hij debuteerde.

Hij had zich nooit afgevraagd, wat zij van zijn verhalen zouden vinden. Hij zag, dat zijn eigen website door tientallen nieuwsgierigen per week werd bezocht. Vijf keer per week keek hij op de website van de uitgever waarvan hij de software gebruikte naar zijn verkoopcijfers. Een van zijn naar uitgevers gestuurde verhalen won de prijs als verhaal van de maand. Zijn dochter en schoonzoon feliciteerden hem. Uit vreugde nam hij Patty en haar man Liam uit eten.

Diederik zocht het betreffende kanaal op.

Koken met Annemieke. Zij verscheen, met bruin geverfd kapsel, achter een studioaanrecht. Glimlachend keek zij de camera's in. Haar huid leek donkerder gekleurd dan hij zich herinnerde. Aan de linkerzijde van haar gelaat droeg zij een draadloos microfoontje.

Met flair, vrolijkheid en grapjes presenteerde zij de bereiding van een Mexicaanse maaltijd, die zij op bordjes schepte en aan de cameraman en de geluidstechnicus aanbood.

Diederik hield van een welbereide maaltijd, terwijl hij niet goed koken kon. Stel je voor, dat ze me in de studio uitnodigt en mee laat eten, fantaseerde hij, terwijl hij wist dat zoiets nooit gebeuren zou.

Haar boeken verkopen tenminste. Vergeleken met haar gedrag ik me als een houten pop voor een publiek. Haar gedrag valt volgens mij aan te leren. Wellicht moet ik toneel-of acteerlessenlessen nemen. Laat ik bescheiden beginnen. Met een boekpresentatie. Mijn volgende boek is over een paar maanden af.

Diederik belde met de plaatselijke bibliotheek.

De vrouw die hij aan de lijn kreeg, vond het een leuk idee. Er zouden van de zomer allerlei leesprojecten worden gestart. Wellicht dat ze met hem hierover contact op zou nemen.

Daar hoor ik natuurlijk nooit meer wat van, dacht hij mismoedig.

Ik zou toch niet voldoende belangstellenden bij elkaar krijgen.

Lusteloos schreef hij aan een verhaal, om vervolgens al het nieuwgeschrevene te verwijderen. Een e-mail kwam binnen.